

De liefde¹

Uit: Brieven aan Anne²

Inleiding:

Het voorgaande deel van 'De Liefde' (zie EH-Magazine 19-3) eindigt met Romeinen 5:8-10, waaruit geconcludeerd mag worden, dat God, de Vader, ons liefheeft, ook al waren wij Hem vijandig gezind. Hij aanvaardt ons, zoals wij zijn, heeft geen moeite met al onze tegenwerpingen, bezwaren, ongeloof, frustraties, enz. [Red.]

GOD HEEFT ONS LIEF! PUNT UIT!

Zodra Gods Liefde gestalte gaat krijgen in ons leven, heeft dat dezelfde uitwerking als bij Hem. Dan maakt het niets meer uit of iemand onze vijand is, of vijandig gezind, maar we aanvaarden diegene belangeloos en onbaatzuchtig, ondanks al zijn tegenwerpingen, bezwaren, ongeloof en frustraties.

Wij willen wel graag op deze manier liefhebben, maar wij kunnen dit niet en dat is precies de kern van de zaak.

---

¹ Dit artikel is het slotgedeelte over het onderwerp 'De Liefde' uit brief 15 van 'Brieven aan Anne'.

² Met 'Uit: Brieven aan Anne' publiceren we gedeelten uit de correspondentie die Ruud van 't Veer voerde met zijn nichtje. Anne is niet haar echte naam. De brieven zijn ook integraal in boekvorm uitgegeven. 'Lijden en Onder-schikking' is een vervolg op de brieven. Zie www.godswoordcentraal.nl.

Wij kunnen niet liefhebben, zoals God, de Vader, al Zijn schepselen liefheeft, omdat blijkt, dat *liefde – agapê* heel nauw verbonden is met *lijden*. En dat is iets dat wij eerder uit de weg gaan. Ja, we doen alle mogelijke moeite dit te vermijden. Zodra wij ermee geconfronteerd worden, stellen wij alles in het werk om het lijden te verzachten en er zo spoedig mogelijk vanaf te komen.

Lijden hoeft niet perse een ziekte te zijn, of het gevolg van een ongeluk; het kan net zo goed veroorzaakt worden door onenigheid met de burens, je familie, je kennissen, je werkgever, het werk op zich. Het kan ook iets zijn vanuit jezelf, een minderwaardigheidsgevoel, of ontevreden zijn over je uiterlijk of innerlijk.

Reclames maken hier handig gebruik van. Zij zijn er immers volledig op gericht je te laten denken, dat je bepaalde dingen ‘moet’ kopen, omdat je dan gelukkiger, mooier, geleerder en gezonder wordt? Laten we ook de producten niet vergeten, waardoor je je te allen tijde goed kunt bewegen en goed kunt voelen; als je dit of dat niet hebt, dan tel je niet mee – je kunt zelfs niet op school komen zonder een bepaald merk schoenen, spijkerbroek of mobieltje. Reclame speelt in op onze zintuigen, en ieder mens, ook de gelovige, is hier gevoelig voor, wij dus ook.

Er zijn maar heel weinig mensen, die kunnen of willen geloven, dat **lijden** ook maar iets met **liefde** te maken heeft. En toch is dit de sleutel om tot dit geheim door te dringen.

Laten wij maar eens kijken, hoe dit bij God, de Vader, zit.

Romeinen 9:22

*‘En als God nu, Zijn toorn willende tonen en Zijn kracht bekend maken, de instrumenten¹ des toorns, die tot destructie² toebereid waren met veel **geduld gedragen** heeft (NBG: met veel lankmoedigheid verdragen heeft) – juist om de Rijkdom van Zijn Heerlijkheid bekend te maken over de instrumenten van ontferming, die Hij tot Heerlijkheid heeft voorbereid ...’,* waarop volgt: *‘en dat zijn wij, die Hij geroepen heeft (...) uit de heidenen.’*

---

¹ NBG: voorwerpen

² NBG: ten verdere

God, de Vader, **draagt** met veel geduld de instrumenten tot destructie om ons, die de instrumenten zijn van ontferming voor te bereiden tot ‘Heerlijkheid’ naar de Rijkdom van Zijn Heerlijkheid, met andere woorden:

‘God de Vader lijdt om onzentwil’

Zijn onbaatzuchtige en belangeloze liefde voor ons, betekent lijden voor Hem.

Gelovigen zijn zich meestal niet bewust, dat God ook zou kunnen lijden en dat Hij dit vrijwillig op zich heeft genomen. Ze denken, dat Hij boven alles staat en als het ware gevoelloos toekijkt, hoe alles reilt en zeilt op deze wereld.

Zelden komt er in hun gedachten iets opkomt van Gods lijden over alles wat er gebeurt in de gehele kosmos – waar wij nu nog niets van kunnen zien of begrijpen, omdat wij nog stervelingen zijn. Pas nadat wij levendgemaakt zijn en een verheerlijkt lichaam hebben zullen wij kunnen overzien, wat het lijden van God, onze Vader inhoudt.

Wij zijn nu nog aangewezen op Zijn woord, waaruit wij Zijn lijden kunnen opmaken, bijvoorbeeld als wij kijken naar het lijden van de Zoon van God.

De Zoon van God heeft, net als de Vader, Zijn lijden vrijwillig gedragen (niet verdragen); Hij heeft immers Zichzelf vernederd en op vrijwillige basis gehoor gegeven aan, ofwel is gehoorzaam geworden tot, de dood des kruises, waar Hij voor de Jood tot een vloek is geworden en voor de heidenen tot zonde werd gemaakt.

De manier waarop God alles afhandelt en door Zijn woord duidelijk maakt is bijna ongelooflijk, want zelfs tot in deze kleine details (zou je zeggen) klopt de zaak volledig.

Aan de Joden was de wet gegeven, die voor hen tot een vloek was. Om deze vloek op te heffen, moest de Zoon van God tot een vloek worden om ze van deze vloek van de wet vrij te kopen. ^{Gal.3:13}

Aan de heidenen was de wet niet gegeven, doch dit nam niet weg, dat ook zij zondaren (doelmissers) waren. Daarom moest de Zoon van God, Die de zonde niet gekend heeft, tot zonde gemaakt worden, opdat wij zouden worden gerechtigheid Gods in Hem ^{2Cor.5:20-21} – met

andere woorden: omdat de Zoon tot zonde gemaakt werd, zijn wij niet langer zondaren maar gerechtvaardigden.

Door het vrijwillige **lijden** van de Vader en de Zoon maakten zij aan de gehele kosmos duidelijk, dat Zij beiden nergens anders op uit waren dan hun belangeloze en onbaatzuchtige **Liefde** aan hen te betonen.

Gods Liefde voor ons blijft altijd dezelfde, wat er ook met ons gebeurt, wat wij doen of juist niet doen, of wij kwaad doen, tegenstribbelen, of soms net doen of wij niets met Hem te maken willen hebben, of wat dan ook. Zie Romeinen 8:31-39.

‘Wie zal uitverkorenen betichten, God is het die rechtvaardigt, wie zal veroordelen?’

Hiermee wordt gelijk aangegeven dat, hoewel mensen ons wel zullen blijven veroordelen, wij ons daar niet druk over hoeven te maken, omdat God het is, Die ons rechtvaardigt. Wij moeten ons dan ook niet in de verleiding laten brengen ons te verdedigen, wanneer mensen ons beschuldigen. Daar is geen enkele aanleiding voor als je het van God uit bekijkt.

Wij blijven altijd gerechtvaardigden, wat betekent dat, wat wij ook verkeerd doen en wanneer wij ook ons doel missen, dit toch past in Gods plan. Hij er Zijn uitwerking aan zal geven. Zie hiervoor Romeinen 8:28-30.

Liefde is – als je het heel simpel wilt zeggen – **de ander de ruimte geven**. Nu zal je zeggen dat dit niet zo’n kunst is, maar toch vergis je je daarin.

De ander de ruimte geven betekent, dat de ander mag zijn zoals hij/zij is, of dit nu je eigen vrouw/man is (trouwens heel belangrijk), of je kind, of de buren om je heen. Het is van toepassing op alle mensen waar je mee in contact komt, gelovig of ongelovig.

Het is zo moeilijk om dit in de praktijk te brengen, omdat dit niet in onze aard ligt. Wij willen de ander juist zo graag naar onze hand zetten, of laten geloven wat wij geloven.

Het gaat soms zover dat wij zelfs de mensen binnen de gemeente bekritisieren, zo van: snap je dat nou, hij/zij hoort iedere zondag hetzelfde als ik en toch doen ze dit of dat nog. Wat een hoogmoed!

God kijkt gelukkig op een heel andere manier naar ons. Wij krijgen ieder persoonlijk de ruimte om te leven. Hij laat onze fouten, daden, enzovoorts gewoon geworden en gaat gewoon door met Zijn weg met ons; zal zich nooit van ons afwenden. Hij heeft onvoorwaardelijk lief en Hij laat het ons ook weten.

Als je kijkt in Kolossenzen 3:3-17, dan kan je zien hoe God ons oproept om bepaalde dingen te gaan doen. Niet door dreiging of het opleggen van wetten, zoals bij Israël, of zoals wij het met onze kinderen doen, nee, Hij geeft eerst aan, wat Hij van ons vindt:

*‘Doet dan aan als **uitgekozen heiligen en geliefden** ...’*^{vs.12}

Dit is toch wel een heel bijzondere benadering, want er staat niet dat wij moeten kiezen voor Jezus en dat wij, als wij dan heel goed ons best doen, misschien wel eens heiligen en geliefden zouden kunnen worden, maar wij **ZIJN** het, omdat Hij ons hiervoor uitgekozen heeft.

In het Griekse staat er voor ‘aandoen’ *enduno*, wat **in-slippen** betekent.

‘Uitgekozen heiligen en geliefden’ – Dit is zo’n liefdevolle benadering... Als je je bewust wordt door Hem tot heilige en geliefde te zijn uitgekozen, dan is het toch vanzelfsprekend, dat je het door Paulus genoemde innerlijke mede-lijden, mildheid, nederigheid, zachtmoedigheid en geduld er heel graag in wilt laten slippen. Je zou je hoogstens kunnen afvragen, hoe het toch komt, dat je dat niet wilt. De uitkomst zou wel eens kunnen zijn, dat je je niet bewust bent een heilige en geliefde te zijn.

Wij kunnen ook de ander geen genade betonen, als wij niet door hebben, dat Hij ons als heiligen en geliefden *eerst* genade geschonken heeft. En zo kan je het hele rijtje afgaan.

Als je zomaar in vers 5 gaat lezen, wat wij allemaal zelf zouden moeten doen, dan kan ik je gelijk wel vertellen, dat er totaal niets van terecht komt. Bijna iedere gelovige denkt, dat hij het zelf allemaal in zijn wandel op moet brengen, want hij is immers gelovig en Zijn geest woont toch in hem, dus dat doen wij gewoon even. Ja dat had je gedacht.

Vóór je vers 5 gaat lezen’, kan je beter eerst vers 3 en 4 lezen. Dan zal je zien dat de oproep in de volgende verzen op iets fundamenteels

gebaseerd is, de tekst zegt nl. *'Want gij zijt gestorven en uw leven is verborgen met Christus in God. Wanneer Christus verschijnt, die ons leven is, zult ook gij met Hem verschijnen in Heerlijkheid.'*

Wie wil er nou doorgaan met al die dingen die vanaf vers 5 genoemd worden, als je je bewust bent dat je leven met Christus verborgen is in God en dat je ook nog met Christus zal verschijnen in Heerlijkheid. Willen wij ons dan werkelijk nog bezig houden met hoererij, hartsucht, begeerte, hebzucht enz., enz.? dat zou toch niet normaal zijn. Dat wij hieraan niet altijd kunnen voldoen, is iets heel anders. God kijkt niet naar wat wij allemaal nog doen, maar Hij ziet ons hart aan en rekent ons onze krenkingen niet eens toe. Dat is toch ongelooflijk! Je baalt toch ontzettend van jezelf, als er weer eens wat mis gaat? Dat zal toch iedere gelovige gewoon toegeven. Wij zijn helemaal niet volmaakt, maar God ziet ons als heiligen en geliefden ondanks alles. **Dat** is nog eens **LIEFDE**, met hoofdletters, gebaseerd op genade! Zouden wij dan allen, die God om ons heen heeft geplaatst, niet liefhebben en genade betonen, of leggen wij beperkingen op door alleen diegenen genade te betonen, die ons eerst genade hebben betoond? Ik hoop van niet.

In Efeziërs 5:1, 2 (CV) staat: *'Wordt dan nabootsers van God als geliefde (agapêton) kinderen en wandelt in de liefde (agapê), zoals ook Christus u liefheeft (agapaō) en Zichzelf ter wille van ons als naderingsgeschenk en offer voor God, tot een aangename geur heeft overgegeven.'* Het kan haast niet mooier, hè, dat alle drie de woorden over liefde in deze ene zin voorkomen.

Het is precies dezelfde manier, waarop Paulus, door Gods geest geleid, ons hier benadert om tot een wandel tot eer van Hem te komen, zoals in Kolossenzen 3:3-17.

Want hij schrijft niet, dat wij nabootsers van God **moeten** worden als een bevel, maar hij legt eerst de nadruk op wat wij zijn. Of wij nu al nabootsers zijn of niet, wij **ZIJN** geliefde kinderen. Het is onmogelijk om te wandelen in liefde, als wij niet eerst tot in het diepst van ons wezen beseffen, dat wij geliefden zijn – en dat is geen eigen, maar Zijn werk.

Zodra Hij dit uitwerkt in ons leven, wil je gewoon niets anders dan een nabootser van Hem worden; helemaal als je beseft, wat het Hem en de Zoon aan lijden gekost heeft.

Als je Romeinen 1:6,7 leest, zie je, dat wij **geroepenen** van Jezus Christus zijn, maar dat niet alleen, ook nog eens **geliefden** Gods en geroepen **heiligen**. Vind jij ook niet, dat wij maar een heel zwakke afspiegeling zijn van wat we in werkelijkheid **zijn**?

Degenen die God om ons heen geplaatst heeft, zullen dit vast wel beamen. Niet dat dit voor God nou zoveel uitmaakt hoor, maar voor jezelf zou je zo graag willen, dat anderen het aan je kunnen merken; zeker als je Mattheus 3:17 erop naleest, waar staat: *'En zie, een stem uit de hemelen zeide: "Deze is Mijn Zoon, de **geliefde(agapêton)**, in Wie Ik Mijn welbehagen heb."*

Je kunt het je haast niet voorstellen, maar wij zijn als zonen ook Gods geliefden, en hoewel wij het niet helemaal zullen kunnen doorgronden, Hij heeft ook in ons Zijn welbehagen.

De vraag is alleen, wat de reden is, dat wij toch zo twijfelachtig zijn. Het is toch geweldig om dit te mogen weten. Wij zouden het liefste willen, dat er nu ook een stem uit de hemelen kwam en Hij het tegen ons persoonlijk zou zeggen, maar ja, dat is in onze tijd niet van toepassing. Wij moeten het hebben van Zijn woord! Maar geen nood, want Hij heeft immers woning in ons gemaakt en Zijn geest werkt dit in ons uit.

Voor mij is dit een zekerheid. Ik zou het voor geen goud willen missen.

Het woord *welbehagen* is in het Grieks *eu-dokia* en dat betekent wel-schijnen. Eigenlijk brengt *schijnen* veel meer tot uitdrukking dan *behagen*. Natuurlijk had God welbehagen in Hem, maar de Zoon liet God *wel-schijnen* door wat Hij uitstraalde. Hij was immers *'het beeld van de onzichtbare God'* ^{Kol.1:15} en *'het Licht der wereld'*. ^{Joh. 8:12}

Ook wij hebben met licht te maken. Efeziërs 5:8 zegt: *'Want jullie waren ooit duisternis, nu echter zijn jullie licht in de Heer. Wandelt als kinderen van het licht!'* Wij worden geen kinderen van het licht, maar wij **zijn** het. Zie ook 1 Thessalonicenzen 5:5, waar wij 'zonen des lichts' worden genoemd.

In Filippenzen 2:15 worden wij een lichtbron genoemd, die zichtbaar zal worden onder een ontaarde en verkeerde generatie (NBG geslacht). Dit betekent, dat ook wij een bepaald licht uitstralen. Ik denk echter dat wij ons te weinig realiseren wat onze roeping en ons bezit wel niet inhoudt, zodat wij maar een heel klein kaarsje zijn, brandend in de nacht, i.p.v. de lichtbron die wij zouden kunnen zijn.

In het Grieks is lichtbron **phoster**. De reclamewereld gebruikt maar al te graag 'posters' om iets aan de man te brengen. Een kleine poster levert natuurlijk geen stuiver op, het moet groot en opvallend zijn en zichtbaar van een hele grote afstand. Gek dat de mensen aan ons niets bijzonders merken en zeker niet als wij wat mankeren, dan straalt nl. wel alle kommer en kwel van ons af. Jammer nou toch!

De studie gaat echter over LIEFDE met hoofdletters en daarom hoeven wij ook niet bij de pakken neer te zitten, want Gods Liefde is niet van ons doen en laten afhankelijk. Hij ziet ons gewoon aan als Geliefden!! Wat willen we nog meer?

Romeinen 5:5 maakt wel van iets heel bijzonders gewag, nl. dat '*...de liefde Gods in onze harten is uitgegoten door de geest, de heilige, die ons gegeven is.*' Dus: wij hebben niet een heel klein beetje liefde ontvangen, en het is ook niet zo, dat wij daar God telkens weer om moeten vragen, welnee! Wij hebben een enorme hoeveelheid liefde ontvangen, waar wij helaas te weinig gebruik van maken, omdat wij ons laten leiden door onze omstandigheden, of door hetgeen mensen ons soms aandoen.

Dezelfde geest die God gebruikt om deze liefde in ons uit te gieten, zorgt er ook voor dat wij God hebben leren kennen als een God van liefde. Dit is ook zo bijzonder, omdat de meeste mensen er alleen maar tegenaan lopen te hikken en zeggen: 'waar blijft die God van liefde nou' of: 'mooie God van liefde hebben jullie, zeg.' Zij kijken dan alleen maar naar de omstandigheden, die zich voordoen.

Alles is begonnen met Gods liefde en alles is geschapen door de Zoon van Zijn liefde. ^{Kol.1:13-16} Bij God is het einde al gefundeerd/gebaseerd op het begin. Het is ook zo vanzelfsprekend dat, als God door al Zijn schepselen geliefd wil worden, Hij ook niet zonder

liefde begonnen kan zijn. De grondslag van al Zijn handelen, of wij dat nu wel of niet zien, is liefde.

Hij heeft **Zichzelf** het meeste lijden berokkend door Zijn liefde aan de mensen te willen openbaren, waarmee Hij wil bewerken dat, na een korte tijd van menselijk lijden, zij Zijn liefde voor hen op waarde weten te schatten als deze last ver van hen verwijderd is.

Paulus noemt deze last in 2 Corintiërs 4: 17 een gemakkelijke last van een ogenblik. Hier hebben we het al eens eerder over gehad.

Wij echter weten nu al, dat God tot Zijn doel komt met al Zijn schepselen. Wij hebben al een voorproefje van Zijn liefde ontvangen in de aan ons verleende genade .

Hartelijke groeten,

Ruud